

Mary Kubica

Ne s'íj, kislány!

HarperCollins

„Szokatlan és idegborzoló.”

(LA Times)

„Libabőrös lesz tőle az ember!”

(Entertainment Weekly)

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételt készítést és mindenfajta információátíró vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fikatív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© *Mary Kyrchenko, 2016 – HarperCollins Magyarország Kft., 2017*

A mű eredeti címe: *Don't You Cry* (Mira Books)

● Magyarra fordította: *Gärtner Zita*

● *Borító*: Magán Sarolta

● *Kép*: iStockphoto

● *A szerző fotója*: Sarah Jastre

ISBN 978-963-448-200-0

HU ISSN 1789-4212

A HarperCollins® a HarperCollins Publishers vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a HarperCollins Magyarország Kft., 2017

● *A kiadó és a szerkesztőség címe*: 1122 Budapest, Városmajor u. 11.

● *Felelős kiadó*: dr. Bayer József

● *Főszerkesztő*: Vaskó Beatrix

● *Műszaki vezető*: Sárai Szabó Mária

● *Telefon*: +36-1-488-5569; *e-mail-cím*: harpercollins@harpercollins.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.harpercollins.hu

Árusításban terjeszti a LAPKER Rt. és egyéb terjesztő szervek.

Tájékoztatjuk tisztelt olvasóinkat, hogy a különböző versenyeken és rejtvénypályázatainkon részt vevők adatai (név, lakcím) kiadónk nyilvántartásába kerülnek. Részvételükkel hozzájárulnak ahhoz, hogy a – fenti adatok felhasználásával – későbbiekben akcióinkra, kiadványainkra felhívjuk szíves figyelmüket.

● *Szedés*: HarperCollins Magyarország Kft.

● *Nyomás*: RAS-Nyomda Kft.

● *Nyomda címe*: 6000 Kecskemét, Mindszenti krt. 63.

● *Megrendelés száma*: 701807

● *Nyomtatás időpontja*: 2017/40.

● *Felelős vezető*: Futó Imre ügyvezető igazgató

Pete-nek

NE
SÍRJ,
KISLÁNYY!

A JÓ KISLÁNY ÉS A FOGDOTT LÁNY ÍRÓJÁTÓL

MARY
KUBICA

A THE NEW YORK TIMES SIKERSZERZŐJE

HarperCollins

VASÁRNAP

QUINN

Ha most visszagondolok, rögtön tudnom kellett volna, hogy valami nincs rendjén. Az a nyikorgó hang az éjszaka közepén, a nyitott ablak, az üres ágy. Utóbb egész sor mentséget hoztam föl a nemtörődömségemre, mindenfélét, a fejfájástól kezdve a fáradtságon keresztül a hírhedt ostobaságomig.

És mégis.

Rögtön tudnom kellett volna, hogy valami nincs rendjén.

A vekkerre ébredek, Esther két ajtóval odébb pittyegő vekkerére.

– Kapcsold ki – motyogom, és fejemre dobom a párnát. Hasra fordulok, és bekúszom egy második párna alá, hogy elfojtsam a hangot, közben a takarót is a fejemre húzom.

Esélytelen. Így is hallom.

– A francba, Esther! – csattanok föl, miközben lerúgom magamról a takarót, és fölülök. Mellettem panaszos nyöszörgés, vak tapogatózás a paplan után, bosszús sóhaj. Máris kúsznak vissza a számba a múlt esti italok ízei: egy cranberry smash nevezetű valami, egy bourbon sour meg egy Tokió jegestea. Forog körülöttem a szoba, mint egy hulahoppkarika, és hirtelen megrohan az emlék, hogy egy mocskos táncparketten

imbolygok valami Aaron vagy Darren vagy Landon vagy Brandon nevű pasival. Ugyanazzal, aki bekéredzkedett mellem a taxiba tegnap este, és aki még most is itt fekszik az ágyamban; akit meglökdösök, hogy mennie kell, és kicibálom a kezéből a paplant.

– A lakótársam – magyarázom, és oldalba bököm. – Fölébredt. El kell menned.

– Neked lakótársad van? – kérdezi, miközben fölül az ágyban, még félig alva. Megdörgöli a szemét, és ekkor látom meg a közeli utcai lámpa fényében, ami bevilágít az ablakon, egyenesen a gyűrött ágyra: kétszer olyan idős, mint én. A haja, ami barnának látszott a félhomályos bárban – meg egy tisztas adag alkohol hatása alatt –, most ónszürke. A gödröcskék sem gödröcskék az arcán. Ráncok.

– A francba, Esther – motyogom újból magamban, mert tudom, az alattunk lakó vén Mrs. Budny mindjárt verni kezdi a plafont a partvis nyelével, hogy véget vessen a zenebonának.

– Menned kell – mondom ismét, és a fickó úgy is tesz.

A zajt követve elindulok Esther szobájába. A vekker. Monoton hang, mint egy kabóca ciripelése. Magamban dünyögve, kezemmel a falnak támaszkodva végigtámolygok a sötét folyosón. Jó, ha egy óra múlva fölkel a nap. Még nincs hat óra. Esther vekkere csapja a zajt, mint minden áldott vásárnap reggel. Tessék fölkelni, vár a templom. Esther az ezüstös, megnyugtató hangjával a Catalpán levő katolikus templom kórusában énekel, amióta csak ismerem. Úgy is hívom: Szent Esther.

A szobájába belépve az első, ami feltűnik, a hideg. Dermesztő novemberi fuvallatok áradnak be az ablakon. Egy vasikos főiskolai tankönyv – *Bevezetés a foglalkoztató terápiába* – alatt egy köteg papír zizeg-zörög a huzatban. Az ablak belseje deres, az üveglapokon csíkokban csorog a kicsapódott

pára. Teljesen föl van tolva, az üvegyapot védőlap ki van véve a helyéről, le van állítva a padlóra.

Kihajlok az ablakon, hogy megnézzem, Esther nincs-e odakint a tűzlépcsőn, de a külső világ – a mi kis chicagói lakónegyedünk – csendes és sötét. Az utcát a közeli fákról lehullott utolsó falevelek masszájában parkoló autók szegélyezik. Dér borítja az autókat meg a sárga füvet, mely egyre fakóbb, rövidesen végleg elszárad. Füstpamacskok szöknek ki a közeli házak kéményeiből, ellebegnek a hajnali égbolt előtt. Alszik az egész Farragut Avenue. Engem kivéve.

A tűzlépcső üres. Esther nincs ott.

Elfordulok az ablaktól, és látom, hogy a takarója a földön hever, egy élénk narancssárga paplan zöldeskék pokróccal.

– Esther? – kérdezem, miközben átvergődök a pöttöm szobában, melyben alig fér el Esther dupla ágya. Belebotlok egy halom ruhába a padlón, lábam köré egy farmernadrág tekeredik.

– Hasadra süt a nap! – mondom, miközben rácsapok a vekkerre, hogy elhallgattassam. Ehelyett sikerül bekapcsolnom a rádiót, és a szobát betölti a hangzavar: a műsorvezető karattyolása a vekker berregése mellett. – A francba! – fakadok ki, aztán elveszítem a türelmem. – Esther!

Ekkorra a szemem is hozzászokik a szoba sötétjéhez, és észreveszem: Szent Esther nincs az ágyában.

Végül sikerül kikapcsolnom a vekkert, fölgyújtom a lámpát; fintorgok, mert az éles fénytől megfájdul a fejem: a múlt éjszakai dorbézolás utóhatása. Ellenőrzöm, nem tévedtem-e, hátha Esther mégis ott van, csak valamiképp elkerülte a figyelmemet. Megnézem a földön heverő paplan alatt. Nevetséges, tudom, de azért mégis megnézem. Benézek a szekrénybe. Benézek a kis fürdőszobába, pillantásom végigsiklik a fésülködőasztalon összevissza sorakozó túlárzott piperecikkeink gyorsan szaporodó seregén.

Ám Esther nincs sehol.

Okos döntéseket hozni nem igazán az erősségem. Az Esther területe. Talán ezért nem hívom azonnal a zsarukat, mert nincs ott Esther, hogy megmondja, mit kell tenni. Mindazonáltal, egészen őszintén, nem az az első gondolatom, hogy Esthernek valami baja esett. De még csak a második vagy harmadik se, így aztán hagyom, hogy erőt vegyen rajtam a másnaposság, becsukom az ablakot, és visszamegyek aludni.

Mikor másodszorra felébredek, elmúlt tíz. Fönn van a nap, és a Farragut Avenue-n emberek iszkolnak a pékségekbe és vissza reggeliért vagy ebédért, vagy bárminek is nevezik azt, amit délelőtt tízkor esznek és isznak. Pufidzsekibe és gyapjúfelöltőbe burkolóznak, kezük szigorúan zsebre vágva, fejükön sapka. Nem kell lángésznek lenni, hogy valaki rájöjjön: hideg van.

A kis, rózsaszínű kereveten ülök a lakásunk nappalijában, és várom, hogy hazajöjjön Szent Esther egy mogyorós kávéval meg egy bagellel. Mivel ezt csinálja minden vasárnap délelőtt, miután énekelt a templomi kórusban. Kávét meg bagelt hoz nekem, és leülünk a kis konyhaasztalhoz, és eszünk, és közben beszélgetünk mindenféléről, a gyerekektől kezdve, akik végigbőgték a misét, a karvezető elveszett kottáján keresztül a különféle hülyeségekig, amiket előző este elkövettem. Hogy túl sokat ittam, és hazahoztam egy jószerivel ismeretlen pasit, egy arctalan pacákot, akit Esther sose lát, csak hall a lakásunk papírvékony falain keresztül.

Előző este elmentem szórakozni, de Esther nem jött velem. Otthon akart maradni, és pihenni. Azt mondta, megfázott, bár ha jobban belegondolok, nem voltak rajta láthatók betegség jelei – se köhögés, se prüszögés, se könnyező szem. A kereveten ült a kényelmes pamutpizsamájában, egy pokróccal betakarva. „Gyere velem!” – mondtam neki. Megnyílt egy

új bár a Balmoralon, ahova alig vártuk, hogy elmeheessünk, egy olyan menő hely, hangulatvilágítással meg puha fotelekkel, ahol csak martinit tartanak.

„Gyere, menjünk el!” – unszoltam, de nemet mondott.

„Csak elrontanám a hangulatot, Quinn. Menj nélkülem. Jobban fogsz mulatni.”

„Akarod, hogy itthon maradjak veled?” – kérdeztem, de magam se gondoltam egészen komolyan. „Rendelünk valami kaját” – ajánlottam fel, pedig nem akartam kaját rendelni. Az új babydoll ruhámban meg túsarkú cipőben voltam, kisminkelve, kifrizurázva. Még a lábamat is leborotvtáltam az este tiszteletére, úgyhogy nem volt az az isten, hogy én otthon maradjak. De legalább felajánlottam.

Esther azt mondta, ne, menjek el egyedül, és mulassak jól.

És én pontosan ezt tettem: elmentem egyedül, és jól mulattam. De nem a martinibárba mentem. Nem, oda majd Estherrel. Ehelyett valami kopott karaokebárban kötöttem ki, túl sokat ittam, és egy ismeretlennel mentem haza.

Mikor hazaértem, Esther már ágyban volt, a szobája ajtaja csukva. Vagy legalábbis akkor így gondoltam.

Ám most, ahogy itt ülök a kereveten, és a reggeli fejleményeken tűnődöm, óhatatlanul az merül föl bennem: mi a jó ég oka lehetett Esthernek kimászni a tűzlépcsőre, és lelépni?

Töröm a fejem, töröm, de csak egyetlen kép úszik be a tudomba: Rómeó és Júlia, a híres erkélyjelenet, mikor is Júlia megvallja szerelmét Rómeónak a házuk erkélyéről (és ezzel nagyjából ki is merül, amire a gimnáziumi tanulmányaimból emlékszem, azon kívül, hogy tollszárból lehet a legjobban papírgalacsint löni).

Lehetséges, hogy ez volt az ok, amiért Esther nagy fáradtsággal kimászott az ablakon az éjszaka közepén? *Egy pasi?*

Persze annak a mesének a végén Rómeó mérget iszik, és Júlia leszúrja magát egy törrel. Olvastam a könyvet. Sőt, láttam a filmet, az 1996-os feldolgozást Claire Danesszel és Leonardo DiCaprióval. Tudom, mi a vége: Rómeó megissza a mérget, Júlia pedig föbe lövi magát a kedvese pisztolyával. Remélem, Esther története jobban végződik, mint Rómeóé és Júliáé.

Egyelőre nincs mit tenni, csak várni, úgyhogy ülök a kis rózsaszín kereveten, bámulom az üres konyhaasztalt, és várom, hogy Esther hazatérjen, függetlenül attól, hogy a saját ágyában töltötte-e az éjszakát, vagy kimászott harmadik emeleti lakásunk ablakán keresztül. Az nem számít. Várom, még mindig pizsamában – hosszú ujjú trikó és flanel bokszerszósó, lábamon gyapjúzokni –, hogy megérkezzen a kávémmel meg a bagelem. De aznap nem akarnak előkerülni, és ezért haragszom Estherre; haragszom rá, amiért koffein és reggeli nélkül maradok.

Mire eljön a dél, megteszem, amit bármely magára is valamit adó felnőtt tenne: Jimmy John'st rendelek. Jó háromnegyed órába telik, mire megérkezik a pulykás szendő, és ez idő alatt elhitetem magammal, hogy a gyomrom már elkezdte fölemészteni önmagát. Legalább tizennégy órája nem ettem semmit, amitől, a rengeteg alkohollal együtt, biztosra veszem, hogy kezd fölpuffadni a hasam, mint az éhező kisgyerekeknek a tévében.

Nincs energiám. Közeleg a vég. Lehet, hogy meghalok.

Aztán megszólal a földszinti kapucsengő, gyorsan fölugrok. Itt a kaja! Az ajtóban üdvözlöm a Jimmy John's-os srácot, kezébe nyomom a borralalót, pár nyamvadt dollárt. Egy *Lakbér* feliratú borítékból sikerült előkaparnom, amit Esther a konyhaszekrény fiókjában tárol.

Az ipari stílusú vas dohányzóasztal fölé görnyedve elfogyasztom ebédemet, aztán azt teszem, amit minden magára valamit is adó ember tenne, ha fölszívódik a lakótársa: szimatolni kezdek. A legkisebb büntudat, a leghalványabb lelkifurdalás nélkül bemegyek Esther szobájába.

Kettőnk közül övé a kisebbik szoba, nagyjából akkora, mint egy jobb fagyasztóláda. Egyik rücskös tapétával borított faltól a másikig kitölti a dupla ágy, mozdulni is alig lehet. Ezt kapod Chicagóban havi 1100 dollárért: rücskös falakat és egy fagyasztóládát.

Eloldalazok az ágy mellett, megbotlom az ágyneműkupacban, ami még mindig az összekaristolts padlón hever, és kikukucsálok a tűzlépcsőre, acélrácsok és -létrák szövevényére, ami Esther ablakához simul. Tréfálkoztunk rajta, amikor beköltöztem, úgy egy évvel ezelőtt, hogy övé a kisebbik szoba, de az ablakához csatlakozó tűzlépcsőnek köszönhetően ő fog életben maradni, ha egy nap netán kigyulladna az épület. Én nem bántam. Most se bánom, komolyan, mert nemcsak hogy ágy és asztal és fiókos szekrény van a szobámban, de egy papasan szék is. És az épület még egyszer sem gyulladt ki.

Ismét csak az jut az eszembe, mi a búbánat oka lehetett Esthernek kimászni a tűzlépcsőre az éjszaka közepén. Mi a baj a bejárati ajtóval? Na nem minthogyha aggódnék, mert egészen őszintén, nem aggódom. Járt már Esther a tűzlépcsőn korábban is. Rendszeresen ott ültünk, néztük a holdat meg a csillagokat, kevert italokat szürcsölgettünk, mintha csak egy erkély lenne, lógáztuk a lábunkat a csúf kis chicagói sikátor fölött. Amolyan *közös passzió* volt ez, hogy elnyúltunk a kopott, fekete tűzlépcső kényelmetlen acélrostélyán, és miközben megosztottuk egymással a titkainkat meg az álmainkat, a rácsozat bordáinak kegyetlen fémje a bőrünkbe vájta, míg egészen el nem zsibbadt a hátsónk.

De még ha járt is ott az éjszaka, Esther most nincs a tűzlépcsőn.

Hol lehet?

Benézek a szekrényébe. A kedvenc csizmája nincs ott; mintha csak cipőt húzott volna, kinyitotta volna az ablakot, és valami céltől vezérelve kimászott volna rajta.

Igen, mondom magamnak. Pontosán ezt tette. És ez a feltevés ismét megnyugtat, hogy Esther jól van. *Köszöni, jól van*, mondom magamnak.

De mégis: miért?

Kibámulok az ablakon a csendes délutánba. A reggeli kávéroham tunyulásnak adta át a helyét, egy lelket se látni. Úgy képzelem, fél Chicago a tévé előtt ül, és nézi, ahogy a Bears újabb elképesztő vereséget szenved.

És aztán elfordulok a tűzlépcsőtől, és kutatni kezdek Esther szobájában. Találok egy éhes halat. Egy nagy halom szennyes ruhát, ami már folyik ki a műanyag ládából a szekrény sarkában. Feszés farmerokat. Leggingseket. Jeggingseket. Melltartókat és nagyibugyikat. Egy köteg gondosan összehajtogatott fehér trikót a szennyeskosár mellett. Egy üveg ibuprofént. Egy üveg vizet. Feltornyozott egyetemi tankönyveket a lapra szerelt IKEA íróasztala mellett, plusz azt az egyet, ami az asztal tetején fogja le a mindenféle papírokat. Megfogom az egyik fiók fogantyúját, de nem húzom ki. Az tapintatlanság lenne, valahogy nagyobb tapintatlanság, mint átnézni az asztal tetején hagyott holmikát. A laptopja, az iPodja, a fülhallgatója meg egyebek.

Rajzszőggel a falra erősítve találok egy fényképet Estherről és magamról. Tavaly készült, karácsonykor. A műfenyőnk előtt állva szelfit csináltunk magunkról. Elmosolyodom, mert eszembe jut, hogyan cipeltük haza hókupacok között azt a

fát. A képen szorosan egymás mellett állunk, Esther meg én, a fenyő ágai a fejünket súrolják, angyalhaj ragad a ruhánkra. Nevetünk, én önelégülten somolygok, Esther a megnyerő mosolyát villantja. A fa Estheré, egy raktárban tartja nem messze, egy háromszor másfél méteres kis lyukban, ahol havi hatvan dollárért régi gitárokat, egy lantot meg mindenfélét tárol, ami nem fér be a falatnyi szobájába. Meg persze a fenyőt.

Együtt mentünk el a raktárba tavaly decemberben, azzal az eltökélt szándékkal, hogy megkeressük a fát. Friss hóhegyeken caplattunk keresztül, beleragadt a lábunk, mint a futóhomokba. Még akkor is havazott: mint nagy, kövér vattapamacsok ömlöttek a hópelyhek az égből. Vastagon betemették az utcákat szegélyező autókat, a gazdájuk vagy kiásta őket, vagy megvárta, hogy negyven fokot ugorjon a hőmérő. A fél város leállt a hóvihar miatt, így ritka csendes utcákon bukdácsolunk Estherrel, karácsonyi dalokat énekelve teli torokból, mert nemigen volt senki, aki hallja. Csupán hóékék merészkedtek ki aznap a város utcáira, és még azok is meg-megcsúsztak. Egyikünknek se kellett dolgozni menni.

Nagy nehezen elvergődtünk a raktárba, hogy megkeressük azt a kis műanyag fát, és hazavigyük az ünnepekre. A betonfolyosón megálltunk, és eljártunk egy táncot a biztonsági kamerának, amitől nevetőgörcsöt kaptunk. Elképzeltük az őrt – valami baljós, hallgatag, introvertált fickót –, ahogy a bejáratnál ül, és nézi, hogy ír dzsigget járunk a képernyőn. Halálra nevettük magunkat, aztán amikor végül abbahagytuk, Esther kinyitott egy lakatot, és nekiláttunk keresgélni a 203-as fülkében, miközben én arról fecsegtem vég nélkül, hogy a szüleim is a 203-as szám alatt laknak a David Drive-on. *Sors*, mondta Esther, de szerintem nem volt több sima véletlen egybeesésnél.

Tekintve, hogy a fa, szétszedve, egy dobozban lakott, nem volt könnyű megtalálni. Sok doboz volt abban a raktárban. Nagyon sok. És nekem akaratlanul sikerült azt meglelni, amit nem kellett volna, a jelek szerint, mert amikor felemeltem egy skatulya tetejét, ami fényképekkel volt tele valami boldog családról egy kis, lapos házikó mellett, és fölemeltem egyet, és megkérdeztem: „Kik ezek?”, Esther kikapta a kezemből, és kategorikusan kijelentette: „Senki”. Nem igazán volt módom megnézni a képet, de akkor is, nekem úgy tűnt, valaki mégiscsak van rajta. De nem erőltettem a témát. Esther nem szeretett a családjáról beszélni. Ezt tudtam. Míg én folyvást panaszkodtam és sóhajtoztam az enyém miatt, Esther magában tartotta az érzéseit.

Visszadobta a fotót a dobozba, és lecsukta a tetejét.

Megtaláltuk a fát, és együttes erővel hazacipeltek, de előbb megálltunk a kedvenc étkezdénknél, ahol szinte egyedül ültünk az üres helyiségben, és fényes nappal palacsintát ettünk és kávékat ittunk. Néztük a hóesést. Nevettünk az embereken, akik vergődtek benne, vagy megpróbálták kikaparni az autójukat egy-egy hópiramis alól. A szerencsések, akiknek sikerült kiásni magukat, nem akarták veszni hagyni a helyüket. Mindenféle tárgyakkal töltötték meg – egy vödör, egy szék –, hogy más ne parkolhasson oda. Drága kincs a parkolóhely mifelénk, különösen télen. Aznap Estherrel az étkezde ablakában ülve néztük mindezt – ahogy a szomszédjaink székeket cipelnek ki a lakásukból, hogy lefoglalják a kikapart parkolóhelyet, amit úgymint rövidesen újból befed a hó –, és újfent hálát adtunk a tömegközlekedésért.

Aztán Estherrel hazavittük a fát, és azzal töltöttük az estét, hogy felékesítettük lámpákkal és díszek garmadájával, és amikor elkészültünk, Esther „egyik lábam ide, másik lábam

oda, törökülés”-ben felült a rózsaszín kerevetre, és a gitárját pengette, miközben én halkán együtt dúdoltam vele a *Jingle Bellst* meg a *Csendes éjt*. Ez tavaly volt, amikor vastag gyapjúzoknit kaptam tőle, ami melegen tartja a lábamat, mert szüntelenül fáztam a lakásban. Sose voltam képes átmelegedni. Hasznos ajándék volt, figyelmes ajándék, ami bizonyította, hogy nyitva tartotta a fülét, amikor folyvást arra panaszkodtam, hogy fázik a lábam. Lenézek. Most is ott a lábamon a vastag gyapjúzokni.

De hol van Esther?

Folytatom a kutatást, bár nem tudom, mit keresek. Kallódó tollakat találok, mechanikus ceruzákat. Egy elhúzható ajtós szekrényben, aminek az ajtaja alig mozdul, egy kopott, nyúzott plüssállat bujkál a gyerekkorából. A szekrény aljában cipősdobozok sorakoznak. Belenézek mindegyikbe, és kiderül, egytől egyig praktikus, unalmas darabok. Balerinák, moka-színok, tornacipők.

Még véletlenül sincs köztük magas sarkú.

Még véletlenül sincs köztük más színű, mint fekete, fehér vagy barna.

És találok egy levelet.

Egy levelet, bedugva a foglalkoztatóterápia-tankönyv alatti kupacba, az IKEA íróasztalon, egy mobilszámla meg egy házi dolgozat témaleírása között.

Egy elküldetlen levelet háromrét hajtogatva, mintha épp azon lett volna, hogy betegyje egy borítékba, és föladja, de valami elterelte a figyelmét.

Visszacsavarom a kupakot a vízre. Összeszedem a tollakat. Hogy nem vettem észre eddig, hogy Esther ilyen rendetlen? Ezen eltűnődöm. Mi lehet még, amit nem tudok a lakótársamról?

És aztán elolvasom a levelet, mert hát hogyan olvasnám el? Ez olyan igazi, krimibe illő dolog. Géppel van írva – ami megint csak olyan stréber, Szent Esther-es dolog –, az aláírás pedig *sok-sok szeretettel* és *E meg V. Sok-sok szeretettel: E. V. Esther Vaughan*.

És ez az a pillanat, amikor arra gondolok: lehet, hogy Szent Esther nem is olyan szent.